

Arrest

nr. 346 269 van 6 mei 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. RAHOU
Vlasmarkt 25
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 19 december 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 8 december 2025 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sex/ies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE WILDE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DARESHOERI, die loco advocaat E. RAHOU verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 7 oktober 2024 duikt verzoekende partij voor de eerste maal op in België nadat zij aangehouden wordt wegens een winkeldiefstal. Tevens wordt vastgesteld dat verzoekende partij niet beschikt over verblijfsdocumenten.

1.2 Op 30 oktober 2024 dient verzoekende partij als beweerde niet-begeleide minderjarige van Palestijnse nationaliteit, een verzoek om internationale bescherming (VIB) in bij de Belgische autoriteiten. Er wordt haar een voogd toegewezen, doch op 10 april 2025 wordt een einde gesteld aan de voogdij.

1.3 Verzoekende partij wordt gevraagd zich op 15 oktober 2025 aan te bieden bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) in het kader van een verhoor aangaande het verzoek om internationale bescherming. Verzoekende partij daagt op dit moment echter niet op.

1.4 Op 30 oktober 2025 geeft Dienst Vreemdelingenzaken aan het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen door dat verzoekende partij geacht wordt afstand te hebben gedaan van haar verzoek.

1.5 Op dezelfde dag wordt besloten om aan verzoekende partij een bevel te geven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Tegen deze beslissing wordt geen beroep ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (verder: de Raad).

1.6 Uit vingerafdrukkenonderzoek blijkt dat verzoekende partij, onder de naam Chakib Goucem, van Algerijnse nationaliteit reeds een verzoek om internationale bescherming indiende in Spanje op 27 juli 2024.

1.7 Op 8 december 2025 maakt verzoekende partij opnieuw het voorwerp uit van een nieuw administratief rapport en dit opnieuw nadat haar illegaal verblijf wordt vastgesteld. Zij dient zich alsdan immers aan als vertrekkende passagier naar Dublin (Ierland) met vlucht FR 658 waarbij zij aan een identiteitscontrole wordt onderworpen. Daarbij wendt zij een vervalste Franse identiteitskaart aan.

1.8 Op dezelfde dag wordt verzoekende partij door de grenspolitie gehoord, doch weigert zij de vragenlijst hoorrecht in te vullen.

1.9 Nog op dezelfde dag wordt verzoekende partij bevolen het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Deze beslissing wordt voor de Raad aangevochten in een afzonderlijke procedure gekend onder het rolnummer 354 976.

1.10 Op 8 december 2025 wordt er ten aanzien van verzoekende partij besloten om een inreisverbod af te leveren voor een duur van twee jaar (bijlage 13sexies). Dit is de bestreden beslissing die als volgt, wordt gemotiveerd:

"INREISVERBOD

Betrokkene werd gehoord door de politie van LPA – Brussel Nationaal op 08.12.2025 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: Makhloufi

voornaam: Ali

geboortedatum: 01.06.2001

geboorteplaats:

nationaliteit: Algerije

In voorkomend geval, alias:

Balayli, Youcef, °16.06.2009, met Palestijnse nationaliteit

Balalyi, Youcef, °16.09.2009, met Palestijnse nationaliteit

Balayli, Youcef, °10.06.2009, met Palestijnse nationaliteit

Balayli, Youssef, °16.06.2009, met Palestijnse nationaliteit

Balayayi, Youcef, °09.04.2007, met Palestijnse nationaliteit

Balayli, Youcef, °16.06.2009, met Palestijnse nationaliteit

Balayli, Youcef, °06.06.2009, met Palestijnse nationaliteit

Balayli, Youcef, °09.04.2007, met Palestijnse nationaliteit

Balayli, Youcef, °16.06.2006, met Palestijnse nationaliteit

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied(1).

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 08.12.2025 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- ☐ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en;
- ☐ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 05.11.2025. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 3 jaar:

Volgens onderstaande TARAP/RAAVIS-verslagen werd de betrokkene aangehouden omwille van feiten van:

- *Winkeldiefstal (PZ Ukkel/W-B/Oudergem op 07.10.2024)*
- *Winkeldiefstal (PZ Brussel-Hoofdstad/Elsene op 29.10.2024)*
- *Winkeldiefstal met geweld (PZ Brussel-Hoofdstad/Elsene op 25.01.2025)*
- *Winkeldiefstal (PZ Ukkel/W-B/Oudergem op 26.02.2025)*
- *Diefstal (DAC-SPC op 27.09.2025)*
- *Poging tot diefstal in woning (PZ Brussel-Hoofdstad/Elsene op 24.10.2025)*
- *Gauwdiefstal (PZ Polbruno op 01.11.2025)*
- *Diefstal (PZ Polbruno op 04.11.2025)*
- *Diefstal (PZ Polbruno op 03.12.2025)*
- *Gebruik van vervalste documenten (LPA – Brussel Nationaal op 08.12.2025)*

Gezien het winstgevend en bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Op 08.12.2025 weigerde betrokkene het hoorrecht in te vullen. We kunnen dus artikel 3 en 8 van het EVRM op die dag niet beoordelen.

Bij eerdere hoorrechten 'Formulier ter bevestiging van het horen van de vreemdeling' en tijdens zijn eerdere politieverhooren verklaart de betrokkene geen kinderen in België te hebben.

In de hoorrechten 'Formulier ter bevestiging van het horen van de vreemdeling' van 29.10.2024 en 26.02.2025 verklaart de betrokkene geen partner en geen familie in België te hebben. Vervolgens verklaart hij in het hoorrecht 'Formulier ter bevestiging van het horen van de vreemdeling' van 02.06.2025 dat hij sinds vijf maanden een Belgische vriendin heeft, maar geeft verder geen informatie behalve haar voornaam. Tijdens zijn politieverhoor op 22.09.2025 verklaart hij echter geen partner in België te hebben, maar wel een tante en neven. Er moet opgemerkt worden dat uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat, hoewel de familierelatie tussen partners, maar ook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt aangenomen, dit niet het geval is in de relatie tussen ouders en volwassen kinderen, of tussen meerderjarige sibilings. In EZZOUHDI c. Frankrijk (13 februari 2001), heeft het Europese Hof voor de Rechten van de Mens eraan herinnerd dat "de betrekkingen tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs zullen profiteren van de bescherming van artikel 8 zonder dat er sprake is van aanvullende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden". De betrokkene toont echter geen dergelijke aanvullende elementen van afhankelijkheid aan. In het hoorrecht 'Formulier ter bevestiging van het horen van de vreemdeling' van 27.09.2025 verklaart de betrokkene opnieuw geen partner en geen familie in België te hebben. Ten slotte verklaart hij in het hoorrecht van 05.10.2025 dat hij een vriendin in België heeft, zonder verdere precisering. Er is echter geen enkel bewijs van een stabiele en duurzame relatie tussen de betrokkene en een andere persoon. Bovendien verklaart hij tijdens zijn politieverhoor op 18.10.2025 opnieuw geen partner en geen familie in België te hebben. Als betrokkene een partner in België zou hebben, dan toont betrokkene niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Het louter feit dat zijn partner niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Algerije. Zowel betrokkene als zijn partner wisten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.

Tijdens zijn eerste verhoor bij de DVZ als 'Niet-begeleide minderjarige vreemdeling' verklaart de betrokkene geen medische problemen te hebben. Tijdens zijn politieverhooren op 04.11.2024 en 22.11.2024 verklaart hij niet te lijden aan een ziekte die hem verhindert te reizen of terug te keren naar zijn land van herkomst. In een proces-verbaal van 16.11.2024 wordt echter vermeld dat de betrokkene hartproblemen heeft en moet worden opgevolgd. Tijdens zijn politieverhooren op 16.01.2025, 02.06.2025, 22.09.2025, 27.09.2025 en 18.10.2025, evenals in de hoorrechten 'Formulier ter bevestiging van het horen van de vreemdeling' van 26.02.2025 en 05.10.2025, verklaart hij opnieuw niet te lijden aan een ziekte die hem verhindert te reizen of terug te keren naar zijn land van herkomst. Bovendien levert hij geen enkel medisch attest aan en bevat het administratief

dossier geen enkele 9ter-aanvraag. Bijgevolg beschikt de DVZ over geen enkele medische informatie waaruit blijkt dat de betrokkene momenteel niet in staat is om te reizen. Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

1.11 Op 19 december 2025 legt verzoekende partij een verzoekschrift neer ter griffie houdende een vordering tot nietigverklaring.

1.12 Op 4 februari 2026 wordt verzoekende partij en beveelt verwerende partij haar gevolg te geven aan het eerder afgeleverde bevel om het grondgebied te verlaten.

2. Over de rechtspleging

2.1 Artikel 39/81, tweede lid van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij hij een nota met opmerkingen kan voegen.

De Raad stelt vast dat verwerende partij op 31 december 2025 een nota met opmerkingen heeft ingediend.

2.2 Verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet.

2.3 Partijen werden gehoord op de zitting van 27 maart 2026.

2.4 Wanneer de Raad met toepassing van artikel 39/2, § 2, van de Vreemdelingenwet uitspraak doet als annulatierechter, is zijn jurisdictionele toetsing in beginsel beperkt tot de aangevoerde middelen. De Raad vermag ambtshalve geen middelen op te werpen die niet van openbare orde zijn.

3. Voor wat de vordering tot nietigverklaring betreft

3.1 In een eerste middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van de artikelen 62, §2 en 74/11 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheids-, redelijkheids-, en evenredigheidsbeginsel. Zij zet dit middel als volgt uitéén:

"I. IN RECHTE: de middelen

EERSTE MIDDEL: Schending van artikel 74/11 en artikel 62 § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel, van artikel 8 EVRM.

De beslissing vermeldt als wettelijke basis artikel 74/11 Vreemdelingenwet.

Dit artikel luidt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of; 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

[2 De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden; 2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.]2

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

Eerste onderdeel,

Artikel 74/11 Vreemdelingenwet stelt dat er een inreisverbod van maximum drie jaar kan worden opgelegd indien de onderdaan van een derde land een eerder bevel niet heeft nageleefd of wanneer er geen termijn voor vrijwillig vertrek toegekend is geworden.

De bestreden beslissing verwijst naar de feiten inzake valse identiteitskaart ter staving van de opgelegde termijn van 3 jaar. Er worden geen details noch nuancering vermeld.

Het gaat om een discretionaire bevoegdheid, die een specifieke motivering vereist én op zichzelf (waarom past men het artikel toe) én wat de duurtijd betreft (waarom meer dan 1 jaar).

Verzoeker betwist de specifieke motiveringen.

- Geen rekening gehouden met de specifieke omstandigheden

Bij het opleggen van een inreisverbod van drie jaar is verwerende partij gehouden tot een individuele, concrete en evenredige beoordeling van de specifieke omstandigheden van de betrokken vreemdeling. Een inreisverbod vormt immers een bijzonder ingrijpende maatregel, die niet enkel de onmiddellijke verwijdering beoogt, maar ook voor een aanzienlijke periode elke legale terugkeer naar het grondgebied uitsluit. Dit vereist dat verwerende partij expliciet motiveert waarom, gelet op de persoonlijke situatie van verzoeker, de aard en de duur van het opgelegde inreisverbod noodzakelijk en proportioneel zijn.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt evenwel niet dat verwerende partij daadwerkelijk rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan het dossier van verzoeker. De beslissing bevat geen concrete analyse van zijn persoonlijke kwetsbaarheid, zijn bestaansonzeker traject, zijn jonge leeftijd, noch van de context waarin de verweten feiten zich hebben voorgedaan. Evenmin wordt onderzocht of deze feiten, beoordeeld in hun concrete samenhang en temporaliteit, een inreisverbod van maximale duur kunnen verantwoorden.

Verwerende partij beperkt zich tot een gestandaardiseerde motivering, waarbij het inreisverbod kennelijk automatisch wordt gekoppeld aan de vaststelling van een vermeende bedreiging voor de openbare orde, zonder na te gaan of minder ingrijpende maatregelen volstonden. Er wordt niet gemotiveerd waarom een kortere duur, dan wel het achterwege laten van een inreisverbod, in het concrete geval onvoldoende zou zijn om het nagestreefde doel te bereiken. Deze benadering miskent het vereiste van een individuele proportionaliteitsstoets.

Bovendien wordt geen rekening gehouden met de impact van het inreisverbod op het privéleven van verzoeker, zoals beschermd door artikel 8 EVRM. Door verzoeker gedurende drie jaar elke toegang tot het Schengengebied te ontzeggen, wordt hij de facto afgesneden van zijn volledige sociale en persoonlijke referentiekader, zonder dat deze ingrijpende gevolgen expliciet worden afgewogen tegen het algemeen belang.

Bijgevolg dient te worden vastgesteld dat het inreisverbod van drie jaar werd opgelegd zonder rekening te houden met de specifieke en individuele omstandigheden van verzoeker, waardoor de bestreden beslissing op dit punt wordt gekenmerkt door een schending van het evenredigheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Artikel 74/11 Vreemdelingenwet bepaalt dat voor wat betreft de duur van het inreisverbod ‘rekening wordt gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval’. Dit artikel is bijgevolg niet nageleefd.

-geen proportionaliteitsafweging

Het opleggen van een inreisverbod vereist dat verwerende partij een expliciete proportionaliteitsafweging maakt tussen, enerzijds, het nagestreefde doel van bescherming van de openbare orde en, anderzijds, de individuele rechten en belangen van de betrokken vreemdeling. Deze afweging moet concreet, actueel en gemotiveerd gebeuren, waarbij rekening wordt gehouden met de aard en ernst van de feiten, de persoonlijke situatie van verzoeker en de gevolgen die het inreisverbod in de praktijk met zich brengt.

Uit de bestreden beslissing blijkt evenwel niet dat een dergelijke proportionaliteitsafweging werd verricht. De motivering beperkt zich tot een abstracte verwijzing naar de openbare orde, zonder dat wordt onderzocht of het opleggen van een inreisverbod van drie jaar in het concrete geval noodzakelijk en evenredig is. Verwerende partij motiveert niet waarom net deze duur werd gekozen, noch waarom een minder verregaande maatregel het beoogde doel niet zou kunnen bereiken.

Daarbij wordt volledig voorbijgegaan aan de ingrijpende gevolgen van een inreisverbod voor verzoeker, die gedurende meerdere jaren elk legaal contact met het Schengengebied wordt ontzegd. Deze maatregel heeft niet enkel een sanctionerend karakter, maar raakt fundamenteel aan het recht op eerbiediging van het privéleven, zonder dat deze inmenging zichtbaar wordt afgewogen tegen de concrete risico's die verzoeker vandaag nog zou vormen.

Door na te laten een daadwerkelijke proportionaliteitstoets uit te voeren, wordt het inreisverbod herleid tot een quasi-automatische consequentie van de verwijderingsbeslissing, wat onverenigbaar is met het vereiste van individuele beoordeling. Bijgevolg is het opgelegde inreisverbod niet het resultaat van een zorgvuldige en evenwichtige belangenafweging, maar van een louter formele redenering.

Aldus dient te worden vastgesteld dat het inreisverbod van drie jaar werd opgelegd zonder enige reële proportionaliteitsafweging, hetgeen de bestreden beslissing op dit punt onwettig maakt.

Een dergelijk lang inreisverbod voor België is zeer ernstig en buiten proportie....

- een inreisverbod met een duurtijd van 3 jaar.

Er kan een inreisverbod van 1 jaar worden gegeven. Er is geen enkel specifiek en redelijk motief waarom dit twee jaar hoger is.

Zoals destijds tijdens een bijscholing voor de advocaten van de balie Antwerpen door een medewerker van DVZ openlijk meegedeeld, gaat het hier om een louter mechanische en automatische toepassing van die termijn. Dit is evident in strijd met de noodzaak van artikel 44nonies Vreemdelingenwet om met de specifieke omstandigheden rekening te houden.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Er dient een individueel onderzoek en individuele beoordeling te geschieden 'eigen aan de omstandigheden van het geval'.

In feite hanteert de beslissing een automatisme door een termijn van 3 jaar op te leggen en daarbij gewoon te verwijzen naar de feiten inzake winkeldiefstal. Er moet evenwel specifiek worden aangeduid waarom met betrekking tot verzoekers specifieke situatie, tot die termijn wordt gekomen.

De wet voorziet een maximumtermijn van drie jaar; Er is in de beslissing geen enkel motief waarom dergelijk lange termijn die duidelijk disproportioneel is wordt opgelegd.

Op zich volstaat het hierbij niet te verwijzen naar het verleden van verzoeker, daar de wet bepaalt dat rekening wordt gehouden met 'alle' omstandigheden van elke geval.

Er diende precies in hoofde van de persoon van verzoeker aangeduid te worden waarom die 3 jaar werden opgelegd.

Zo kan louter op basis van feiten inzake winkeldiefstallen waaraan geen enkele nuancering gegeven wordt, niet worden besloten dat hij vandaag een gevaar voor de nationale veiligheid vormt. Dit nu er ook geen verduidelijking gegeven wordt in de bestreden beslissing. Dit is geen ernstige motivering.

Uit al het bovenstaande blijkt dat er geen specifieke elementen voorhanden zijn waaruit afgeleid kan worden dat verzoeker vandaag een gevaar voor de nationale veiligheid zou kunnen inhouden.

De bestreden beslissing schendt aldus de materiële motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen. Verwerende partij beperkt zich immers tot een zéér stereotiepe motivering.

Verzoeker verwijst naar de rechtspraak van de Raad van State, arrest 18 december 2013, nr. 225.871, waarin geoordeeld werd dat er een schending is van de materiële motiveringsplicht wanneer niet afdoende gemotiveerd wordt waarom de maximumtermijn wordt opgelegd.

Verzoeker verwijst naar de rechtspraak van de RvV, ondermeer arrest nr. 109 923 van 17 september 2013, in de zaak X. t. Belgische Staat, arresten nr. 118 075, 118 076 en 118 077 telkens van 30 januari 2014 inzake Miftari t. Belgische Staat.

Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden.

De handelswijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur.

De bestreden beslissing schendt de vermelde wetsbepalingen.

Tweede onderdeel,

De beslissing kan verder enkel genomen worden als wordt aangetoond dat verzoeker een ernstig en actueel gevaar vormt voor de openbare orde.

De bestreden beslissing motiveert onvoldoende over het actueel karakter van het gevaar voor de openbare orde.

Hoe dan ook wordt in de rechtspraak van het Hof van Justitie gepreciseerd dat het begrip 'openbare orde', afgezien van de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (zie arresten Rutili, punt 28 en Bouchereau, § 35, en arrest van 29 april 2004, Orfanopoulos en Oliveri, C-482/01 en C-493/01, Jurispr. Blz I 5257, § 66).

In het arrest Oberburgmeisterin der Stadt Remscheid van 22 mei 2012 (zaak C-348/09) stelde het Hof dat opdat zou kunnen worden vastgesteld dat het gedrag van de betrokken persoon een reële en actuele bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving of van het betrokken gastland vormt, de vaststelling is vereist dat de betrokken persoon een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten.

Uit deze interpretatie blijkt dat het gegeven dat uit gedateerde feiten, op zich niet volstaat om een inreisverbod op te leggen. Het inreisverbod moet daarentegen gebaseerd zijn op het persoonlijke gedrag van de betrokken vreemdeling en dit gedrag dient van die aard te zijn dat hieruit een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving kan afgeleid worden. Het Hof van Justitie interpreteert dit actueel karakter van de bedreiging dus in de regel in de zin dat moet worden vastgesteld dat de betrokken persoon een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten. (RvV arrest nr. 165 107 van 31 maart 2016, Ramadani Ridvan t. Belgische Staat).

Verweerder beschikt over een zekere appreciatievrijheid en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent een marginale toetsing uit en stelt zijn beoordeling van de feiten niet in de plaats. Maar de Raad is wel bevoegd om na te gaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft

beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

In casu worden enkel feiten inzake winkeldiefstallen aangehaald zonder enige verduidelijking.

Verzoeker stelt dat de overheid op basis van deze feitelijke gegevens niet kon besluiten dat hij actueel een gevaar voor de nationale veiligheid vormt. Er is geen enkele aanduiding in het gedrag van verzoeker waaruit een actueel gevaar blijkt.

Hierdoor kan er gesteld worden dat de verwerende partij de feitelijke gegevens in dit dossier niet juist beoordeeld heeft. Wat meer is, is het gegeven dat verwerende partij door de onjuiste beoordeling van de gegevens in dit dossier tot een onredelijk besluit is gekomen.

Uit het bovenstaande blijkt immers dat er geen specifieke elementen voorhanden zijn waaruit afgeleid kan worden dat verzoeker actueel een gevaar voor de nationale veiligheid vormt.

De beslissing schendt op deze punten de vermelde wettelijke bepalingen.

De beslissing is niet proportioneel, niet zorgvuldig en schendt het redelijkheidsbeginsel.”

In haar tweede middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheids-, redelijkheids- en evenredigheidsbeginsel waarbij zij dit middel als volgt uiteen zet:

“TWEEDE MIDDEL: Schending van artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel. Schending van het proportionaliteitsbeginsel. Schending van artikel 8 EVRM.

Artikel 62 van de wet van 15.12.1980, en art. 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 bepalen dat de beslissingen van de overheid zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Artikel 2 van de wet van 29.07.1991 bepaalt dat de betrokken bestuurshandelingen “uitdrukkelijk” moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt meegedeeld aan de betrokkene niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

Artikel 3 van dezelfde wet legt het bestuur de verplichting op om de genomen beslissing op “afdoende” wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

De term “afdoende”, bevestigd door de rechtspraak van de Raad van State, vereist dat de deugdelijke motivering meer is dan een loutere abstracte en vormelijke stijformule. De motivering moet pertinent zijn, d.w.z. duidelijk te maken hebben met de beslissing. Zij moet daarenboven draagkrachtig zijn, d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen. De motivering moet de betrokkene ook in staat stellen om met nuttig gevolg te kunnen opkomen tegen de bestuurshandeling in kwestie en moet het de rechter mogelijk maken zijn legaliteitscontrole uit te oefenen. In die zin dient de afdoende motivering in concreto beoordeeld te worden (R.v.St., nr. 22.896 van 01.02.1983; R.v.St., nr. 76.565 van 21.10.1998; R.v.St., nr. 43.259 van 09.06.1993; R.v.St., 43.852 van 12.08.1993; R.v.St., nr. 43.556 van 30.06.1993).

Aangezien het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de overheid bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken en impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Betreffende het redelijkheidsbeginsel mag de Raad zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over

een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

De evenredigheidstoets veronderstelt eveneens dat de fundamentele rechten geëerbiedigd worden, inzonderheid het recht op eerbiediging van het privéleven en het gezins- en familieleven zoals beschermd door artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 8 van het EVRM.

Het Hof van Justitie heeft meermaals vooropgesteld dat in de beoordeling of de getroffen maatregel de evenredigheidstoets kan doorstaan en de daarmee gepaard gaande belangenafweging, bijgevolg onder meer rekening moet worden gehouden met de aard en de ernst van het gepleegde strafbare feit, de duur van het verblijf van de belanghebbende in de gastlidstaat, de tijd die is verstreken sinds het strafbare feit is gepleegd en het gedrag van de belanghebbende in die periode, alsook de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden met de gastlidstaat (HvJ 29 april 2004, gevoegde zaken C482/01 en C493/01, Orfanopoulos en Oliveri, pt. 95-99; HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis, pt. 52-53; HvJ 13 september 2016, C-304/14, CS, pt. 48-49 en HvJ 13 september 2016, C-165/14, Rendon Marin pt. 66). De rechtspraak waarnaar hier verwezen incorporeert de rechtspraak van het EHRM over artikel 8 van het EVRM.

Eerste onderdeel

In casu

Verwerende partij meent dat verzoeker een actuele en ernstige dreiging uitmaakt voor de openbare orde en steunt zich hiervoor op feiten inzake winkeldiefstallen zonder deze feiten te verduidelijken.

De feiten worden in de bestreden beslissing niet besproken noch genuanceerd.

Verzoeker wenst dan ook de veronderstelling in hoofde van verwerende partij te betwisten dat hij tot op heden een ernstige dreiging betekent voor de openbare orde. Verwerende partij legt de focus op de aard van de feiten zonder enige nuance en de gevolgen hiervan voor de maatschappij maar verliest hierbij uit het oog dat het actueel karakter van de dreiging die verzoeker door zijn persoonlijk gedrag voor de openbare orde zou betekenen geheel afwezig is. Dit gegeven indachtig en na concreet en grondig onderzoek van de persoonlijke en familiale belangen van verzoeker, kan de bescherming van de openbare orde hieraan niet superieur worden gesteld.

Verwerende partij stelt weliswaar dat verzoeker zich kan beroepen op de bescherming van artikel 8 EVRM doch verleent hier niet meer dan een louter theoretische invulling aan.

De inmenging door de overheid in casu is niet gerechtvaardigd noch noodzakelijk in een democratische samenleving zodat verwerende partij zich niet rechtsgeldig kan beroepen op artikel 8§2 EVRM om een inreisverbod met een duurtijd van 3 jaar op te leggen.

Het middel is gegrond.

Gelet op de aangewende middelen is de bestreden beslissing dan ook nietig.”

3.2 Verzoekende partij voert de schending aan van de uitdrukkelijke motiveringsplicht en voert in dat kader meer specifiek de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing *in casu* zowel in feite als in rechte is gemotiveerd.

3.3 Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die

met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475). Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.4 Een schending van het redelijkheidsbeginsel (of van het proportionaliteitsbeginsel dat er een bijzondere toepassing van is) als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij de haar toegekende discretionaire beoordelings- of beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Van een schending van het redelijkheidsbeginsel (en van het proportionaliteitsbeginsel) kan slechts sprake zijn wanneer een beslissing, waarvan is vastgesteld dat ze berust op deugdelijke grondslagen, inhoudelijk dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon of, nog, er een zodanige wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot die besluitvorming zou komen of die beslissing zou nemen (RvS 29 mei 2020, nr. 247.683).

3.5 Het evenredigheidsbeginsel kan slechts geschonden worden bevonden wanneer een beslissing die steunt op deugdelijke en dus afdoende bewezen motieven, een maatregel oplegt die niet in een redelijk verband van evenredigheid staat tot de motieven (RvS 12 maart 2020, nr. 247.294).

3.6 In de mate dat verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven van de bestreden beslissing, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

3.7 De bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 74/11, tweede lid van de Vreemdelingenwet waarin bepaald wordt dat:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, met inbegrip van, in voorkomend geval, het gebrek aan medewerking overeenkomstig de artikelen 74/22 en 74/23.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien : 1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2. [...]

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.”

3.8 Verzoekende partij betwist niet de vaststelling dat haar geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegestaan in het terugkeerbesluit van dezelfde datum noch de vaststelling dat zij geen uitvoering heeft gegeven aan een vroegere beslissing tot verwijdering van 5 november 2025. Aldus weerlegt zij de motivering niet dat er een dubbele grondslag bestaat om hem een inreisverbod op te leggen. Zij voert evenmin aan dat er in zijn situatie humanitaire redenen zouden spelen die maakten dat verwerende partij zich had moeten onthouden van het opleggen van een inreisverbod.

3.9 . In zoverre verzoekende partij aanvoert dat de bestreden beslissing enkel kon worden genomen voor zover werd aangetoond dat zij een ernstig en actueel gevaar is voor de openbare orde, zoals bedoeld in de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie, gaat zij er verder onterecht aan voorbij dat het hem opgelegde inreisverbod niet is genomen op grond van artikel 74/11, § 1, vierde lid van de

Vreemdelingenwet en de vaststelling dat hij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Het bestreden inreisverbod steunt integendeel op artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet, situaties waarin het bewijs van een ernstige (en actuele) bedreiging voor de openbare orde niet moet worden geleverd. Verzoekers' betoog hieromtrent is bijgevolg niet eens dienstig.

3.10 De opgeworpen problemen inzake de openbare orde kunnen echter wel in alle redelijkheid meegenomen worden bij het vaststellen van de duur van het inreisverbod op drie jaar (en niet twee jaar zoals verzoekende soms verkeerdelijk opgeeft in haar verzoekschrift). Overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dient de duur van het inreisverbod immers te worden bepaald rekening houdend met de specifieke omstandigheden van het geval. In dit verband wordt in de parlementaire voorbereiding benadrukt: *“De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.”* (Parl.St. Kamer 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Het bestuur heeft dus, gelet op artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, een ruime discretionaire bevoegdheid bij het bepalen van de duur van het inreisverbod (RvS 26 juni 2014, nr. 227.898; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het is niet onzorgvuldig of kennelijk onredelijk dat verwerende partij rekening houdt met de feiten waar verzoekende partij voor gekend is. Evenmin toont verzoekende partij aan dat het kennelijk onredelijk was van verwerende partij om op basis van de in dit verband actueel gekend zijnde gegevens te oordelen dat zij door haar gedrag kan worden geacht de openbare orde *“te kunnen schaden”*. Verzoekende partij kan niet overtuigen dat verwerende partij in dit verband ook een actuele én ernstige bedreiging voor de openbare orde diende aan te tonen. Dit is immers niet de grond voor het voorliggende inreisverbod en in de bestreden beslissing wordt enkel verwezen naar de feiten waar verzoekende partij voor gekend is om te stellen dat een inreisverbod van drie jaar proportioneel is. Nog volledig ten overvloede merkt de Raad op dat het vermoeden van onschuld niet verhindert dat verwerende partij op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten zelfs wanneer die (nog) niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388).

3.11 Er werd reeds vastgesteld dat het bestreden inreisverbod wel degelijk een afzonderlijke motivering bevat waarom werd geopteerd voor een duurtijd van drie jaar. Hiervoor wordt verwezen naar de voorgaande bespreking. In tegenstelling tot wat verzoekende partij tracht voor te houden, heeft verwerende partij de duur van het inreisverbod bepaald rekening houdend met de specifieke omstandigheden die haar situatie kenmerken, met name de herhaaldelijke feiten waar zij voor gekend is, de vaststelling dat hij niet heeft getwijfeld illegaal in het land te verblijven en verzoekers verklaringen geen minderjarige kinderen of zelfs een duidelijk gezinsleven in België te hebben en evenmin medische problemen.

Aldus stelt de Raad vast dat verwerende partij bij het opleggen van het inreisverbod en het bepalen van de duur ervan ook artikel 8 van het EVRM mee in overweging heeft genomen. De voorziene motivering inzake de duur van het inreisverbod reflecteert een individueel onderzoek waarbij verschillende elementen die verzoekers situatie kenmerken werden betrokken. Aldus blijkt wel degelijk dat verwerende partij de voorliggende gegevens heeft afgewogen bij het besluit om een inreisverbod voor drie jaar op te leggen.

Verzoekende partij houdt volkomen onterecht voor dat deze duur van het inreisverbod enkel op een louter mechanische en automatische wijze werd vastgelegd. Verwerende partij heeft een duur van drie jaar opgelegd en beschouwd deze duur *in casu* als proportioneel. Het loutere gegeven dat verzoekende partij het hier niet mee eens is en nog stelt dat er ook een duur van één jaar had kunnen worden opgelegd, doet nog geen afbreuk aan de voorgaande vaststellingen. Zij geeft geen enkele concrete reden waarom een duur van drie jaar niet als proportioneel kan worden beschouwd.

3.12 Verzoekende partij maakt aldus niet concreet aannemelijk dat – bij het opleggen van het inreisverbod en het bepalen van de duur ervan – geen voldoende onderzoek heeft plaatsgevonden omtrent de specifieke omstandigheden van zijn geval of enige specifieke omstandigheid die het bestuur gekend diende te zijn ten onrechte niet in rekening werd gebracht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij met haar uiteenzetting niet aantoonde dat verwerende partij, wat de gegeven motivering van (de duur van) het inreisverbod betreft, is uitgegaan van een incorrecte of onzorgvuldige feitenvinding of kennelijk onredelijk heeft gehandeld. Zij toont evenmin met concrete argumenten aan dat verwerende partij, op basis van de haar gekend zijnde gegevens, bij het bepalen van de duur van het inreisverbod het evenredigheidsbeginsel of het proportionaliteitsbeginsel niet in acht heeft genomen zoals dit is vervat in artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Een schending van dit wetsartikel of van de aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur wordt niet aangetoond.

3.13 Verzoekende partij wijst nog erg beknopt naar een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM door de bestreden beslissing. Verwerende partij zou zich niet kunnen beroepen op paragraaf 2 van deze bepaling.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partij geen concrete elementen van een beschermenswaardig privé- of gezinsleven aanbrengt daarnaast blijkt niet dat zij dienstig een schending van artikel 8 van het EVRM kan aanvoeren.

In casu betreft het een situatie van eerste toelating. Hierbij oordeelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM maar eerder moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (cf. EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de ‘*fair balance*’-toets waarbij wordt nagegaan of de Staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (cf. EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, RvV 325 505 - Pagina 8 het algemeen belang (cf. EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), §§ 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Het begrip ‘privéleven’ wordt niet gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (cf. EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake is van een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, is dus een feitenkwestie. Verzoekende partij dient in de eerste plaats concreet aannemelijk te maken dat haar beweerde privéleven daadwerkelijk onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt. In het kader van de huidige procedure brengt verzoekende partij geen stukken voor die dit bewijzen. Met haar vaag betoog toont verzoekende partij niet aan dat het door haar opgebouwde sociale leven in België een zodanige intensiteit heeft dat een verbreking van dit sociaal leven als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten worden beschouwd.

Vermits er geen elementen concreet worden aangegeven door verzoekende partij kan er op dit vlak geen sprake zijn van enige schending van artikel 8 van het EVRM.

3.14 In zoverre verzoeker doorheen zijn verzoekschrift verwijst naar meerdere arresten van de Raad, kan het volstaan op te merken dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben en dat verzoeker niet aantoonde dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot de door hem genoemde arresten identiek zijn aan deze in voorliggende zaak.

3.15 In de mate dat de middelen als ontvankelijk zouden zijn, zijn beide middelen ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes mei april tweeduizend zesentwintig door:

A. DE WILDE,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
C. VAN DEN WYNGAERT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

C. VAN DEN WYNGAERT	A. DE WILDE
---------------------	-------------